

NA DRAKA!

Po krásném zážitku s Captain Janet jsem navštívil dalšího superhrdinu Mr. Pikemana, se kterým jsme společně lítali nad Prahou a vtipně překvapili obsluhu dronu. Možná pan Semetkovský, majitel firmy Primoco, která tyhle báječné drony vyrábí, dodnes přemýšlí, co se to vlastně stalo. (Mimochodem, v prázdninovém vydání najdete o dronech výborný rozhovor.) Podobně jako Captain Janet jsem i Mr. Pikemana požádal o nějaké dobrodružství.

MR. PIKEMAN

ZBYNĚK PAVIENSKÝ

Čekám v Praze na tajném místě, kde je uschovaný i Golem a kudy se můžete dostat do alternativní reality. A Mr. Pikeman je už tady. „Ahoj Pikemane, máš nějaký plán, kam vyrazíme?“

„No jasně,“ usmál se hrdina od ucha k uchu, „půjdem ulovit nějakého draka.“

Trochu to se mnou cuklo, protože v hlavě jsem měl stále ještě čerstvou vzpomínku na můj trapný výkon v bitvě s Captain Janet. „Seš si jistý? Víš, já nejsem žádný výjimečný bojovník.“ Chtěl jsem ještě dodat něco ve smyslu, že jsem se tehdy špatně rozcvičil a nebyla to úplně moje vina, ale Mr. Pikeman mě přerušil.

„Myslíš to, co jsi předvedl s Janet?“ zamával se. „Určitě ses nezapsal do dějin rytíř-

„Srozuměno, Mr. Pikemane. Lov na draka proběhne bez jakékoliv chybičky.“

„Tak dobře,“ zabručel hrdina už smířlivě a pustil se do broušení svého mohutného kopí. Chtěl jsem se ho zeptat, jestli bych také nemohl nafasovat nějaký pořádný hrdinský nástroj, ale nakonec jsem nesebral odvahu.

Po vstupu do portálu jsme se ocitli před ohromnou tmavou skálou plnou děr, ze kterých stoupal dým. Celé okolí bylo spálené, ve vzduchu se vznášel popílek a plíce mi dráždil pach síry. „Tady jako bydlí... draci?“ zakoktal jsem se, a abych to skryl, začal jsem dělat, že kašlu. „Jo,“ v pohodě odpověděl Pikeman a podal mi štít a meč.

„Takže já ti budu pomáhat v boji?“ povy-

můj spolubojovník. „A s tím mě přátelsky plácnul do zad, až jsem se zakoktal podruhé.“

Bylo mi jasné, že pokud nechci před Pikemanem vypadat jako zbabělec, musím sám ze sebe udělat návnadu. Postavil jsem se před největší díru, ze které vycházel hustý dým a začal bouchat mečem o štít.

„Víc, musíš bouchat pořádně,“ naznačoval mi Pikeman stojící u stěny s oštěpem v ruce.

A tak jsem se do toho pustil.

Mlátíl jsem mečem do štítu, až mě ruka brněla a zdálo se, že jsem obyvatle jeskyně skutečně zaujal. Kouř zhoustl a z tmavého otvoru začaly šlehat plameny. Neměl jsem tušení, co vyleze ven, a byl jsem napnutý, jak vypadá opravdový drak. Nejprve jsem začal rozeznávat ohromnou tlamu s rozeklaným hadím jazykem, který opatrně ochutnával okolní vzduch. Teprve teď jsem pochopil, proč se Mr. Pikeman pomazal popelem. Pokud by to neudělal, drak by ho okamžitě ucítil a finta by nevyšla. A najednou byla dračí hlava celá venku a její pohled se zaměřil na mě. Všichni jsme v Hobitovi viděli draka Šmaka, ale nikdo z vás na sobě necítil jeho pohled. Měl jsem pocit, jako by se na mě zaměřily dva extra silné reflektory, které mě skrz na skrz prosvítily. Drak do mě skutečně viděl a v mých myšlenkách a pocitech si mohl listovat jako ve slabikáři. Začal jsem obdivovat Bilbo Pytlíka, který se dokázal s drakem dohadovat. Z této trapné situace mě naštěstí vysvobodil Pikeman, který oštěpem probodnul dračí hlavu, bleskurychle tasil meč a než stačila přerostlá ještěrka cokoliv udělat, byla o hlavu kratší.

skočil jsem nadšením a chopil se zbraní.

„No jasně. Mečem budeš bouchat o štít, draka to naštvne, vystřelí hlavu a já mu ji useknu,“ mrknul na mě nadšeně lovec draků, a když si všimnul mého zklamaného výrazu, ještě dodal: „Ale samozřejmě nebudeš jenom návnada, ale

stva, ale byla to tvoje první bitva, takže ta se nepočítá. A navíc,“ ukázal svojí mohutnou dlaní na sebe, „u toho budu já, známý drakobijec a hrdina. Takže srozuměno?“ Oštěp na mě pohlédl a já jsem jen tak tak odolal, abych se nepostavil do vzorného pozor.

„Hurá,“ zakřičel jsem radostí, když mě drak pustil ze svého mentálního vězení, a chtěl jsem mu to oplácit kopnutím do jeho odpornej hlavy.

„Néé,“ zakřičel Pikeman, a to jediné mě zachránilo od ztráty nohy. Dračí zuby mi projely látkou kalhot a jediné, o co jsem přišel, byla moje důstojnost. Seděl jsem na zemi a jenom blekotal.

„Ty nevíš, že useklá dračí hlava tě ještě tři dny může pořádně rafnout?“ křičel našťavaně Mr. Pikeman. „Co vás to v tý škole učí!“

„No,“ musel jsem se poškrábat na hlavě, abych si vzpomněl, co jsme se učili naposled. „Jo, zlomky nás učí.“

„To jak lámat dračí kosti?“ pohlédl na mě se zájmem Mr. Pikeman.

„Ne, ani ne. To spíš, jak lámat čísla,“ vysoukal jsem ze sebe.

„K čemu to je? Koho zajímají nějaká čísla?“ odvrátil se hrdina. „O dracích byste se měli učit, to má smysl.“

„Jo, já si to taky myslím, ale v tomhle jsou učitelé jako zabezdění,“ dodal jsem snaživě, abych si u hrdiny napravil reputaci, ačkoliv si nejsem jist, jestli se to podařilo.

Od zapáchajícího dračího doupete jsme poodešli dál, v klidu se usadili a já jsem konečně mohl pokládat otázky slíbeného rozhovoru.

Mr. Pikemane, ty jsi svoji slávu získal jako statečný drakobijec, ale co máme dělat my, když u nás žádní draci nejsou?

Tak to mám pro tebe dobrou zprávu. Draci jsou úplně všude.

Jako, že jsou někde schovaní?

Jo, přesně tak, jsou schováni v lidských srdcích.

Jak tomu mám rozumět?

Draci jsou nesmírně chytrí a pochopili, že proti lidem nemají šanci a jednoho dne by byli prostě vyhubeni. Tak kdysi dávno svolali všechny dračí kouzelníky a pomocí ohromného kouzla se přestěhovali do lidského srdce.

Ale na to by přece doktoři přišli. To nechápu.

Doktoři na to nikdy nepřijdou, protože draci v lidském srdci jsou očím neviditelní. Draci byli vždycky zlí a v lidech vyvolávají touhu po zlu. Když jsi sobecký, chamtivý, lakomý, máš špinavé myšlenky, tak to ti do srdce zatínají drápy a touží tě ovládnout. Sám jsi viděl, jak vypadalo doupete draka, a když mu uvnitř dáš volnost, tak tvé myšlenky a touhy zčernají a o takových lidech se pak říká, že mají černé srdce. A navíc, tím, jak jsou draci chytrí, tak se tě snaží pře-

svědčit, že co je dobré pro tebe, musí být dobré i pro ostatní.

Tak to jsem nevěděl. A co z toho ti draci mají?

Jo, to je správná otázka. Každý drak je hrozně pyšný a chce ostatní ovládat. Tak ti nakuká, že se máš odvázet a žít naplno. A když někdo toho draka poslechne a skutečně se odváže, tak po čase zjistí, že se naopak přivázal a stal se otrokem draka. Draci tě můžou přesvědčovat, že kouření a pití alkoholu je ta pravá svoboda a jen hlupák dodržuje desatero. A trápit své tělo na hřišti je pro trapáky, protože pivo přece dělá pěkná těla. A drak je nejšťastnější, když se stane závislý na cigaretách, alkoholu nebo pornografii. Protože závislost tě uzavře v tmavý dračí jeskyni, kam nesvítí světlo, a teprve v tom okamžiku si ten nešťastník uvědomí, že se nechal drakem podvést.

To je hrozný osud. Existuje nějaká cesta ven?

Jasně, že jo, i když je hodně těžká. Ale nejlepší je porazit draka ještě před jeskyní,

jako jsme to udělali my dva. Jeden pán, jmenuje se Pavel, doporučuje v jednom dopise použít proti silám zla pancíř spravedlnosti, štít víry a meč Ducha. A tímto štítem a mečem musíš každý den proti drakovi bojovat. Když například uslyšíš jeho hlas: „Ještě ten počítač nevyvíjej, stejně jsi byl na mši v pátek, tak se můžeš v neděli prospat,“ tak ho hned majzni po čumáku a jako naschvál to hned vypni. A když to budeš dělat pravidelně, tak se drak bude zmenšovat, až se z něho stane ještěrka, na kterou stačí zadupat a ona hned zmizí. A navíc po čase v tom získáš praxi a každý další boj je o něco jednodušší.

Tak to je nádhera. Děkuji ti moc, Mr. Pikemane.

Já také děkuji a přeji tobě i všem odvážný boj proti drakům v našich srdcích. A vzhledem k tomu, že u vás skuteční draci nežijí, tak ty zlomky budou asi důležité. Tak se je koukej učit.

No dobře, budu se snažit.

Foto: Smulsky, serhibobyk, Melkor3D, serhibobyk - Adobe stock; ilustrace Kristýna Plíhalová